

Csont, apa, dal

Zene fertőzi a lápot, kattogó hang, amikor csontokat reszelnek. Süket legyél, lányom, mondja a tumormadár, ha eltévednél az irtás mögött, szúrd ki a füled, hogy ne juthasson semmi a méhedbe. A madár átadja elsősegélykészletét Zsuzsinak, benne a metszőolló, géz és kötötű. Csak így lehet megélni a csilingelő halált, miközben tőzeg füstöl a nedves agyokban. Zsuzsi elindul, hiszen iskolába kell mennie, mert elfelejtett olvasni. Az iskolaépület az erdőn túl van, ott már nem szól a zene, csak betűk esznek állatot, és állatok esznek szavakat. Ahogy a tumormadár könnyei kibuggyannak, az eső elered, Zsuzsi ijedten rohan az erdőben, petevezetékét maga mögött lóbálva. Egy fatörzs mohás oldalában végre ki tudja fújni magát, legalábbis reménykedik egy boldogabb befejezésben, de a moha rátekeredik arcára, és álmod köp a torkába. Az álomban repülés van, ernyedtté fulladás az esőfelhők mögött. Arany nyálkák ugrálnak, amikor a tumormadárral együtt Zsuzsi végre megpillantja az ujjongó csontembert. Ezután már nincs visszaút. Az édesen kattogó hangok beférkőznek a lány fejébe, aki elfeledkezik az elsősegélykészletről. A hang gyorsabban öl, mint a betű, hiszen a dobhártyát nem lehet olvasni, csak kitörölni. A csontember tudja ezt, vadul rázza a sípját. Száz éve várok rád, kislányom, mondja a csontapa, és az utazás most véget ér.